

Bio Blackbird

Mensen zijn gelaagde wezens. Zeker Merel Koman. Zangeres. Performer. Songwriter. Opgegroeid in het kleine Limburgse dorp Kessel. Al weer jaren wonend in de Randstad, eerst Utrecht, nu Amsterdam. Sinds 2017 opererend onder de naam Blackbird. Dat is Engels voor Merel, vandaar. Conservatorium succesvol afgerond, een carrière als sessiezangeres achter zich en nu dan haar debuutalbum. Een uitermate gelaagde, rijke plaat. Simpelweg *Blackbird* getiteld. Met hierop dertien nummers, die - hoe gevarieerd ook - onmiskenbaar haar signatuur dragen.

Háár stem (fantastisch, koppelt souplesse aan kracht), haar co-productie (in samenwerking met producer Paul Willemsen, bekend van o.a. Michelle David And The Gospel Sessions). Háár verhaal, haar levensvisie, haar droom, haar vastberadenheid. Haar hart en haar rusteloze, hongerige ziel. Merel beleeft het leven intens en dat kun je horen. Ze omringt zich graag met sterke muzikanten, ook dat kun je horen, met o.a. Paul Willemsen op gitaar en Martijn Bosman als drummende motor.

Merels talent laat zich niet in een genre vangen. Ze rockt (veel). Ze heeft soul (idem). Haar nummers getuigen van een bijzonder goed ontwikkeld gevoel voor pop. Soms nemen ze een haast exotische wending (*Wicked Song* en *Never Ready*). Soms houdt ze het bewust ingetogen en klein. Als in het prachtige, filmische *Wooden Chairs*, waar ze zich laat begeleiden door het Metropole Orkest. Of in de sublieme akoestische afsluiter *Better Say Goodbye*, een ultiem afscheidslied.

Vraag Blackbird naar invloeden en ze noemt Alanis Morissette, Joss Stone, Lianne La Havas, Eva Cassidy en Ella Fitzgerald. Ze is ook dol op de zogenaamde Laurel Canyon-scene. Los Angeles in de seventies, grootheden als Joni Mitchell en Crosby, Stills & Nash. Hun vrijheid, de zon, hoe ze destijds samen muziek maakten, in koffiehuisen en op veranda's. Ja, geeft ze toe, misschien romantiseert ze die vrijheid wel. Maar toch, in Amerika, land van de onbegrensde mogelijkheden, voelt Merel dat ze leeft. Dat 'Amerikaanse' gevoel zit diep verankerd in tracks als *Lost In The Middle*, *Wicked Song* en *Moonshine Motel*. Een aantal nummers van de plaat schreef ze dan ook in Amerikaanse steden als Los Angeles en Nashville. Maar het begon allemaal op een zolderkamertje in Berlijn en eindigde in de Electric Monkey Studio in Amsterdam.

Hoewel Merel zichzelf extreem nostalgisch noemt, klinkt *Blackbird* vooral heel erg naar nu. Bruisend van eigentijdse energie en *in control*. Passend bij een ambitieuze popvrouw anno 2020. Dat geldt ook voor haar thematiek. *Blackbird* is Merels pleidooi om gehoord te willen worden en gezien voor wie ze werkelijk is. In haar persoonlijke én in haar werkende leven. Ze wil zich niet laten stoppen door een stem (en zeker geen mannelijke) die zegt: *Doe niet té gek of Dat gaat je niet lukken*. Een pleidooi ook om alles uit haar potentieel te mogen en kunnen halen. Dat voornemen heeft ze in praktijk gebracht bij het maken van deze plaat. Gedurende het hele proces. 'Ik ben de baas, ja.'

Empowerment is hét motief van *Blackbird*. Van Merel tegen zichzelf, maar minstens zoveel richting andere vrouwen. De bezongen thematiek is herkenbaar genoeg. Het eeuwige getob in de liefde. De één gaat vreemd (*Tell Your Mama*) en kwetst je tot op het bot. De ander is een lieverd, maar is niet in staat om het vuur in je ogen op waarde te schatten (*Eyes Of A Lion*). Op Nieuwjaarsdag wakker worden naast een partner waarvan je weet dat hij niet de ware is (*New Year's Morning*). De ander blijkt duidelijk niet klaar voor een relatie, maar kijk naar jezelf: misschien jij ook wel niet (*Never Ready*). Tot een drastisch besluit komen (*Better Say Goodbye*). Beseffen dat je geliefde van gisteren twee weken later alweer een totale vreemde voor je is (*Lovers & Strangers*). Het heft in eigen handen nemen. De baas worden over je eigen leven. Lef hebben. Dat spannende afspraakje durven maken, waarvan je weet: ik zoek de grens op, dit gaat mijn hoofd op hol brengen, maar toch.. doen! (*Moonshine Motel*). Die grote reis maken, je *roadtrip* naar het onbekende. Eindelijk gaan doen wat je altijd al wilde. Vat dit proces gerust samen onder de noemer: *veerkracht tonen*.

Veerkracht is het andere grote thema van *Blackbird*. Merel stelt zich soms kwetsbaar op, soms boos, en soms verdrietig. Maar ze geeft de moed nooit op. 'Deze plaat gaat over de laatste vijf jaar van mijn leven en is in een periode van ruim drie jaar opgenomen. Die tijd had ik echt nodig om alles te verwerken en deze persoonlijke nummers te schrijven. Maar het gevecht is eigenlijk altijd hetzelfde geweest. Me verzetten tegen het ingesnoerde, het kleine, het beperkende. Soms tegen het vrouw zijn in de muziekwereld.' Hoe diep de crisis ook is, ze houdt altijd vertrouwen. 'Dit overleef ik wel, sterker nog: ik kom er beter uit.' Zoals gezegd: Merel bruist van levenslust en dadendrang. Een baken van optimisme. 'Ik hou van groot denken, daar word ik heel gelukkig van.' Ook dat hoor je aan dit overrompelende *Blackbird* af.

Blackbird verschijnt op vrijdag 13 maart